

ЧУДНИЯТЪ СЛАВЕЙ

(Приказка)

Нѣкжде отвѣждѣ планинитѣ, въ единѣ домѣ накрай града живѣли щастливо баща, майка и дъщеря. Бащата и майката много обичали своята малка дъщеря, която наричали Маргитѣ. Тя била хубава като зората и толкова мила, че дори и най-злиятъ човѣкъ ставалъ добъръ, щомъ я видѣлъ.

Единъ день майката заболѣла. Това било презъ пролѣтъта. Малката Маргитѣ не знаела какво означава това, дето майка ѝ е болна. Тя искала да излѣзатъ заедно на разходка въ градината, но майката не можела да ходи. А градината била голѣма и се простирала до самото поле. Тогава Маргитѣ сама излѣзла. Тя не усѣтила какъ стигнала близу до полето. Тамъ дърветата били погжсто, отколкото всѣкжде другаде. А тя вървѣла и вървѣла. Това било въ единѣ отъ най-хубавитѣ дни презъ пролѣтъта. Дърветата въ градината цвѣтѣли, брѣмчели пчели наоколо и си шепнѣли: каква прекрасна девойка минава. А малката Маргитѣ отивала за цвѣтя, тя искала да направи букетъ за болната си майка. Вървѣла тя и отведнажъ чува цвѣртения на уплашени птичета. Това били малкитѣ на единъ славей. Една котка се била почти надвесила надъ гнѣздото, а славеятъ безпомощно махалъ съ крила отъ най-близкия клонъ. Маргитѣ прогонила котката, а славеятъ отъ радостъ скачалъ отъ клонъ на клонъ.

— Благодаря ти, прелестна девойко, — казалъ ѝ той, — ти си най-добрата и най-хубавата отъ всички девойки. Азъ не мога да ти се отплатя. Но азъ ще идвамъ всѣка нощъ предъ твоя прозорецъ и ще ти пѣя докато заспишъ.

Минали много дни. Майката на Маргитѣ умрѣла и тя нѣмало вече за кого да бере цвѣтя. Скоро бащата довелъ въ кѣщи друга жена. Тя довела съ себе си и своята дъщеря, която била по-голѣма отъ Маргитѣ, но Маргитѣ била по-хубава отъ нея. Машехата виждала това и не можела да търпи. На дъщеря си правѣла разкошни рокли, за Маргитѣ оставали само вехтитѣ. Но тя като че на пукъ ставала все по-хубава.

Минали години. Една сутринъ машехата казала на Маргитѣ, че скоро ще жени своята дъщеря, а за сватбата дъщеря ѝ трѣбва да има най-хубавата огърлица, такава, каквато никоя царица дотогава не била виждала на сватбата си. Тя заповѣдала на Маргитѣ да намѣри такава огърлица най-късно до другия день, иначе да не се връща въ кѣщи. А какво можело да се направи за единъ день и за една нощъ?

Затворила се въ стаята си хубавата Маргитѣ и не знаела какво да прави. Въ тоя мигъ отъ най-близкия клонъ до прозореца запѣлъ славеятъ. Той пѣтелъ така чудесно, така тжжно и хубаво, че момичето заплакало, а сълзитѣ капели и ставали на бисери. То събрало цѣла купчина отъ тѣхъ, нанизало ги и направило такава огърлица, на която биха завидѣли и най-богатитѣ царици.